

ærede Minister om, at der ikke kan forlanges mere af os Læggolf, naar vi forhandle om militære Ting, end at vi tage efter den allerhøjeste Sagtyndigheds Støn og Udtalelser. Og den allerhøjeste militære Sagtyndighed her i Landet er jo staaet frem — det er stet flere Gange her i Tinget — og har sagt til os, hvad vi skulle og burde gøre paa det militære Omraade. Naar vi saa følge det, tænker jeg, at selv de allerværste Militarister maa indrømme, at saa ere vi paa den rette Vej. Nu hævdede den ærede Minister i Gaar, at naar vi i 1885 ikke vilde gaa med til at forstærke Krudtmagasinerne ude paa Tre Kroner, saa var der en saadan Fare paa Jærde, at de havde Lov til at gøre, hvad de gjorde, i Henhold til Grundlovens § 25, saaledes som de fortolke den. Men den ærede Minister ved jo — han var selv den Gang Direktør i Krigsministeriet — at ganske faa Aar før havde General Kauffmann staaet her i Salen og foreskrevet, at naar vi fik 2 Kanoner paa Strickers Batteri, 2 Kanoner ude paa Mellemfortet, og 2 Kanoner paa Kalkbrænderifortet, var Njøbenhavn sikret mod Bombardement. Det udtalte han, og derved fik han dette gennemført. Den højeste Sagtyndighed sagde den Gang, at, naar vi opfyldte disse Forordninger, saa vare vi sikrede mod et virksomt Bombardement; den ærede Krigsminister sad, hvis jeg ikke tager fejl, dog som Direktør i Krigsministeriet den Gang, og General Kauffmann stod her i Salen, og paa den Begrundelse saa de Bevillingen ført igennem til Bestyrelsen af de gamle, lovlige Søforter, vi have. Men naar saa er, er det saa virkelig aldeles rigtigt af den ærede Minister her i Gaar at udtale, at da de ikke kunde saa disse gamle Forter yderligere forstærkede, begik Oppositionen en saadan Forbrydelse, at de Herrer havde Lov til at bryde Grundloven og alting i Stykker, og gøre alt, hvad de ville, skønt de allerhøjeste sagtyndiges Mening er, at vi ere sikrede mod et virksomt Bombardement. Det er netop det, jeg ønsker, at vi skulle have staaet fast, saa det staaer saa klart som noget i det danske Folk, at Grunden til, at vi ere komne ud i Provisorierne, er, at vi ikke her i Landet have villet danse efter den militærhistoriske Fløjte, selv om den aldrig sløjtede saa galt. Det er Grunden til, at vi ligge i Provisorierne og leve uden for Grundloven, og jeg har ikke det fjerneste imod, at vi atter og atter saa det staaet fast i det danske Folk, at saaledes hænger det sammen, saadan er det gaaet til. Derfor siger jeg: Naar saa et velbekendt, men ubenævnt Medlem i det andet Ting kommer

og siger til os: 3 Millioner inden i Nat Kl. 12, ellers komme vi ud i det tomme Rum, saa forekommer det mig, at det er aldeles naturligt og rimeligt, at det ikke kan ske paa et saadant Grundlag. Men Enden er jo ikke endda. Vi havde jo netop i det Foraar gjort os vor yderste Flid for at vi kunde have faaet en midlertidig Forlængelse af Finansloven, og efter hvad der var stet tidligere, og efter de Anhydninger, der fremkom fra en nu afdød, men uhyre indflydelsesrig Rigsdagsmand her i Tinget, er jeg ikke sikker paa andet end, at det var muligt, og at der er god Grund til at antage, at vi skulde kunne have undgaaet at komme ud i det tomme Rum, dersom Højre ikke selv havde afstaaet Traaden ved ikke at ville være med til en midlertidig Forlængelse af Finansloven. Det ved den ærede Minister ogsaa. Det falder fuldstændig tilbage paa Højre og Regeringen; de afstaa Traaden derved, at vi ikke fik Lov til at sidde inde i 14 Dage til. Det staaer fast, og det vil gaa op for enhver, der vil undersøge vor politiske Historie, og hvad der passerede her, baade da vi fik Provisorierne og siden, at det er dem, der have Uretten. Det er dem, der efter min bedste og inderste Overbevisning have Ansvaret og Uretten, da det er Højre, der har støttet Regeringen, have de jo for saa vidt ogsaa Ansvaret. Derfor er det, at vi undertiden saaledes som det ærede Medlem fra Ringløbing — det kan man godt forstaa — blive harmsfulde, naar man ser paa Situationen, saaledes som den har udviklet sig. Det er derom, at vi netop staa som levende Vidner for den Befolkning, der har sendt os herind, om den Uret, der er stet os ved det Grundlovsbrud, som Ministeriet har begaaet.

Det var den Side af Sagen. Saa komme vi til Soldaterhjemmene. Over for dem blev det opløst, at man havde prøvet paa og ogsaa med et vist Held havde ført det igennem, at indrette en Del Hjem paa selve Kasernerne for Soldater. Det har jeg ingen Erfaring haft om, og det kan kun være meget glædeligt, men det beviser saa meget mere, at der ikke er saa stor Trang til disse Soldaterhjem, idet der allerede paa Kasernerne er indrettet saadanne Hjem til dem. Men saa sagde den ærede Minister en anden Ting — den er for Næsten bleven gentaget af den sidste ærede Taler — og den skulde være et Bevis for, at man skulde gaa ind paa at oprette saadanne Soldaterhjem. Men det Bevis forstaaer jeg ikke efter den Smule Erfaring, jeg har. Har sagde — og det fik som sagt Tilslutning fra det ærede Medlem fra Ringløbing — om disse